

[Ømann.]

ningsvirkningen er kolossal og øjeblikkelig, og hvor valutavirkningen er nul — eller højst indirekte, hvis der er nogen. Hr. Haunstrup Clemmensen sagde, at når man nu skatteforhøjer benzinen med 6 øre, gør det jo ikke noget, for i forvejen var den nedsat med et tilsvarende beløb, fordi der endelig var kommet nogen konkurrence ind i benzinhandelen. Må jeg sige, at hvis det princip skal knæsettes, at man skal forhøje med skatter, hver gang der sker en prisnedsættelse, fordi konkurrencen slår igennem, synes jeg, det er en meget ejendommelig økonomisk fremgangsmåde.

Handelsministeren synes også på anden vis at være i modstrid med regeringens grundsyn, der, som jeg sagde før, er baseret på frygt for overophedning. Handelsministeren tror øjensynlig ikke meget på overophedningsteorien. Ellers ville hans lovforslag være ret uhensigtsmæssigt, for i en sådan situation må det nemlig antages, at prisstigningerne vil forekomme over en meget bred front. Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, at monopoltilsynet ville få overordentlig travlt i en sådan situation med at observere, dekretere stop, udarbejde kalkulationsregler og føre forhandlinger i et utal af tilfælde, for mekanismen går jo ud på først at lade priserne stige og derefter føre dem tilbage med håndkraft. Hvis dette skal fungere under en begyndende overophedning, skal handelsministeren nok bruge mere end de 2 mill. kr., som han har reserveret sig til kontorhold, og det stakkels monopolråd, som også har to andre love at se til og passe, kan nok ikke nøjes med at holde møde hver 14. dag. Handelsministeren synes ikke at have trimmet sin lov med finansministerens brave tanker om et personaleloft, men det tror vi andre jo heller ikke på; det vidner om en særdeles dyb forståelse af vor administrations problemer, hvis man tror, man kan drive personalepolitik efter den slags generelle nedskæringsmønstre.

Til trods for handelsministerens gode intentioner og gode principper er det derfor et spørgsmål, om man ikke her vil lave en lov, hvorefter det administrative arbejde bliver maksimalt og virkningen af loven i sidste ende minimal. Jeg må derfor fast-

holde, at SFs synspunkt om, at avancestoploven bør forlænges, indtil der i et udvalg har været tid til at drøfte en effektiv afløsningslov, var og stadig er et rigtigt synspunkt. Det må nemlig antages, at de nugældende prislove har haft betydelige virkninger på prisniveauet, og der er ikke ført nogen beviser for, at denne lovgivningsprincipper har medført blot nogenlunde væsentlige forvriddinger. Regeringen påtager sig et alvorligt ansvar ved at tillade prisstigninger og hindre en effektiv afløsningslov for pris- og avancelovene i en situation, hvor regeringen på andre felter, der ikke angår priser og profit, har malet fanden på væggen, foretaget nedskæringer og ladet befolkningen betale overordentlig dyrt.

Sigsgaard: Jeg tror, det er vigtigt, at man skelner mellem de vanskeligheder, der er påført os udefra — det er dem, som regeringen næsten udelukkende taler om — og så de indenlandske problemer, der er selvskabte, skabt af en gammeldags borgerlig økonomisk politik. Nu er det ikke alene den borgerlige regering, der fører gammeldags politik; alle regeringer efter krigen har ført primitiv og gammeldags økonomisk politik, der har medført den ene ulykke efter den anden. Uanset hvad der sker, kan de skiftende regeringer kun finde på én eneste ting at gøre, nemlig binde afgiftsbuketter, der først og fremmest rammer forbrug og beskæftigelse hos ganske almindelige mennesker. De kommer til at betale for, at regeringen lader spekulanterne boltre sig, de kommer til at betale for, at det danske erhvervsliv er forældet og fungerer skidt, og at der bruges en masse penge forkert.

Det er også det, der sker nu. Spekulanter med tegnebøgerne i orden har købt D-mark i massevis og drænet valutabeholdningen. Regeringen har siddet passiv og set til i meget lang tid, lige indtil valutakassen faktisk var løbet tom; så først mandede den sig op til at gribe ind, og så griber den ind, sådan som alle regeringer her i landet gør: den langer ud efter folk med jævne indkomster og efter lønarbejderne. De dårligst stillede skal betale for spekulanternes udskejelser og erhvervslivets mang-